

LBRIS

We know
books

Redactare: *Cristian Nica*
Tehnoredactare: *DTP Meteor Press*
Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: THE MATCHMAKER
Copyright @ 2022 by Paul Vidich

2025 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii METEOR PUBLISHING.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VIDICH PAUL

Pețitorul : Spion în Berlin / Paul Vidich ;
trad. de Mihai-Dan Pavelescu. - București : Meteor Publishing, 2025
ISBN 978-606-910-212-1

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Paul Vidich

PEȚITORUL Spion în Berlin

Traducere de *Mihai-Dan Pavelescu*

**METEOR
PUBLISHING**

PARTEA I

1

**KREUZBERG,
BERLINUL DE VEST****1989**

Pericolul sosi mai devreme în apartamentul de pe Bethaniendamm, luând-o înaintea schimbărilor ce cuprinseseră străzile și străduțele Berlinului divizat de Războiul Rece.

Anne Simpson stătea în picioare la masa de călcat din bucătărie, văzându-și de rutinele matinale, când auzi strigăte pe stradă. Pentru o clipă se gândi că putea fi soțul ei. O premoniție îi întunecă chipul, însă o îndepărtă și se agăță de ideea că întârzierea lui era pur și simplu neglijența unui partener uituc. Încercă să se concentreze asupra cutelor încăpățânate ale blugilor, însă mintea îi era în altă parte și fierul

Cuprins

PARTEA I

- 1 • KREUZBERG, BERLINUL DE VEST – 1989 7
- 2 • *POLIZEI* 18
- 3 • CANALUL LANDWEHR 24
- 4 • SEDIUL BND 36
- 5 • HOTELUL KEMPINSKI 50

PARTEA a II-a

- 6 • DE-A LUNGUL BULEVARDULUI
KURFÜRSTENDAMM 61
- 7 • BETHANIENDAMM – Câteva zile mai târziu 70
- 8 • MAI TÂRZIU, ÎN NOAPTEA ACEEA 77
- 9 • CARTIERUL GENERAL CLAY 91

10 • NOAPTEA ACEEA ȘI ZIUA URMĂTOARE	96
11 • PUNCTUL DE CONTROL ALIAT CHARLIE	101
12 • SOȚIILE ACORDORULUI DE PIANE	108
13 • PEȚITORUL	120
14 • CARTIERUL GENERAL CLAY – Începutul lunii noiembrie	131
15 • ÎNAPOI ÎN BERLINUL DE EST – 8 noiembrie	138
16 • ÎN VIAȚĂ	143
17 • LÂNGĂ INSELSTRASSE	152
18 • ZIDUL – 9 noiembrie	163
19 • POARTA BRANDENBURG – Noaptea aceea	170

PARTEA a III-a

20 • ÎNCHISOAREA HOHENSCHÖNHAUSEN – Decembrie	183
21 • PODUL JUNGFERN	189
22 • DRUMUL SPRE CASĂ – Câteva săptămâni mai târziu	198

PEȚITORUL • SPION ÎN BERLIN	287
23 • SEDIUL STASI	204
24 • BIROUL PEȚITORULUI	219
25 • CARTIERUL GENERAL CLAY – Începutul lunii februarie	225
26 • HOTELUL KEMPINSKI – Noaptea aceea	232
27 • PODUL BORNHOLM	237
28 • METAMORFOZĂ	252
29 • PUNCT FĂRĂ ÎNTOARCERE	264
30 • <i>OMNIS VINCIT AMOR</i>	270
31 • CIMITIRUL CENTRAL FRIEDRICHSFELDE	279
MULȚUMIRI	283

PARTEA I

1

**KREUZBERG,
BERLINUL DE VEST****1989**

Pericolul sosi mai devreme în apartamentul de pe Bethaniendamm, luând-o înaintea schimbărilor ce cuprinseseră străzile și străduțele Berlinului divizat de Războiul Rece.

Anne Simpson stătea în picioare la masa de călcat din bucătărie, văzându-și de rutinele matinale, când auzi strigăte pe stradă. Pentru o clipă se gândi că putea fi soțul ei. O premoniție îi întunecă chipul, însă o îndepărtă și se agăță de ideea că întârzierea lui era pur și simplu neglijența unui partener uituc. Încercă să se concentreze asupra cutelor încăpățânate ale blugilor, însă mintea îi era în altă parte și fierul

încins îi atinse încheietura mâinii. O înjurătură îi tâșni de pe buze. Fugi la chiuvetă și lăasă apa rece să curgă peste arsură.

Întotdeauna era neliniștită când își aștepta soțul să revină din deplasările lui de afaceri în Europa Centrală, însă de data asta exista o complicație suplimentară. Se certaseră teribil în seara dinaintea plecării bărbatului, care părăsise casa dis-de-dimineată, și se trezise simțindu-se singură și plină de resentimente. Totul începuse de la suspiciunile ei față de munca lui, dar se transformase în dezacordul care era o parte frecventă a căsniciei lor aflată încă la început – Anne dorea un copil, pe când soțul spunea că nu era momentul potrivit.

Pe când punea masa de călcat în debara, se auzi soneria de la ușă. Anne se uită la ceasul de pe perete ca și cum, printr-o asociere inconștientă, cunoașterea orei ar fi pregătit-o mai bine să-l înfrunte pe bărbat când avea să intre. Își șterse viguros mâinile pe un prosop de vase.

Blugii continuau să fie calzi, când ea îi îmbrăcă și apoi băjbâi cu fermoarul. Trecând prin living, se uită în oglinda de perete cu margini teșite și se gândi că era preferabil să arate voioasă. Își scutură părul pentru a-i da volum și-l tapă cu palmele. În ultima clipă, desfăcu nasturele de sus al bluzei, dezvăluind colierul de perle de pe pielea albă a pieptului. Se înțeleșeră dintotdeauna ca el să sune la sonerie atunci când revenea dintr-o deplasare, ca s-o avertizeze, îi plăcea lui să glumească, în caz că femeia și-ar fi luat un amant cât timp fusese plecat.

Anne se uită pe fereastră să vadă dacă nu cumva bărbatul se trăsese înapoi de lângă ușa din stradă și flutura acum din braț. Văzu doar pâcla de fum de tutun de la cafeneaua turcească de alături și un cârd de copii agățați de *jilbaburile* mamelor lor, care arătau spre doi tineri cu păr agresiv de

portocaliu și jachete din piele cu ținte de oțel. Cartierul se schimbase enorm. Străzile întrepătrunse din vechiul Berlin fuseseră ocupate acum de imigranți și tineri ocupanți ilegali. Vitrinele magazinelor erau pline cu lăzi de fructe, umbrite de balcoanele în consolă și peste tot se vedeau graffitti politice vulgare. Era un oraș cosmopolit plin de viață, cu o scenă muzicală punk înfloritoare, totuși mereu conștient că reprezenta o enclavă înconjurată de forțele armate sovietice.

Soneria se auzi iarăși.

— Vin!

Lună trandafirul galben pe care îl cumpărase ca ofrandă de pace și apăsă de două ori pe butonul interfonului pentru a deschide încuietoarea nesigură a ușii holului.

Se aplecă peste balustradă și privi în josul celor patru paliere, în casa scărilor întunecată. Se strădui să audă alergarea lui entuziastă pe trepte, câte două odată. Nimic, doar tăcere.

— Stefan?

În spatele ei, liftul se deschise brusc și ieși un bărbat pe care nu-l recunosc.

— Anne Simpson?

— Da, eu sunt. Te pot ajuta cu ceva?

— Mă numesc James Cooper și sunt de la ambasada americană. Am venit în legătură cu soțul dumitale. Este aici?

— Nu.

— Ne-am gândit că s-ar putea să știi unde este.

Femeia îl cercetă pe Cooper din cap până-n picioare. Avea în jur de patruzeci de ani, față gravă și o expresie exagerată de îngrijorare pe care nu încerca s-o mascheze printr-un zâmbet politic. Își scoase pălăria și o ținu grijuliu într-o mână, folosind mâna cealaltă ca să-și dea pe spate părul căzut pe frunte.

— Scuză-mă, poți să-mi spui cine ești dumneata?

— Jim Cooper. Îi arată o carte de vizită, ținând-o cu ambele mâini, și înclină ușor din cap. Funcționar consular.

— Soțul meu nu este acasă. Îl aștept.

Anne cunoștea genul acesta de inși de la locul ei de muncă – funcționari din corpul diplomatic în costume croite pe comandă și purtând pantofi Oxford, care puteau trece cu aceeași ușurință de la atitudinea de încredere deplină la cea de inocență totală. Țineau mereu ședințe ad-hoc în curtea consulatului, vorbeau în șoaptă și păstrau un aer misterios în legătură cu cei pentru care lucrau.

Ochii lui Cooper erau înțelegători și sumbri.

— Noi credem că s-ar putea să fi dispărut.

Dispărut. Cuvântul rămase suspendat în tăcerea ce urmă. Femeia se simți cuprinsă de frig, fără să fie conștientă de senzație până când aceasta o învălui. *E o greșală,* gândi ea. El *caută pe altcineva, poate cu același nume.* Minteia ei căuta motive să se îndoiască de cuvintele diplomatului, dar fiecare întrebare ducea la alta, sfârșitul uneia devenea începutul următoarei și gândurile i se încetoșară.

— Nu înțeleg.

O ușă vecină se deschise brusc și apărură un bărbat de vârstă mijlocie cu aspect plăcut, purtând o cămașă fără guler; văzând două persoane pe hol, coborî repede scările. În ușa deschisă stătea un tânăr travestit deconcertat, cu papuci roz și neglijeu transparent sub chimonoul pe care îl închise brusc. Rimelul negru îi ieșea în evidență pe chip, iar părul negru și scurt era pieptănat pe spate. Înclină întrebător din cap spre Cooper și se întoarse către Anne, vorbind astfel încât să acopere muzica discretă de jazz care îi ieșea pe ușă:

— Ai nevoie de ajutor?

— Putem merge înăuntru? rosti Cooper.

Anne încuviință din cap spre vecin:

— Sunt ok.

Cooper intră în livingul luminos și se opri în fața oglinzii murale, admirând mobilierul eclectic al apartamentului ca un agent imobiliar ce evaluează o ofertă nouă. Splendoarea originală a vechiului Berlin se păstra în lucrătura în ipsos elaborată de pe tavan, în parchet și în câteva ferestre grațioase prin care se putea vedea peste Zid, în Berlinul de Est. Detaliile originale în stil arhitectonic Beaux-Arts avuseseră însă de suferit. Straturi repetate de vopsea ascunseseră măiestria meșteșugarilor, iar un bec gol se afla într-o dulie ce ieșea dintr-un suport conceput pentru un candelabru. Lamele de parchet se slăbiseră pe alocuri sau lipseau. Razele soarelui ce pătrundea prin jaluzelele venețiene luminau lacul negru al unui pian Steinway.

Anne se uită din nou la cartea de vizită a bărbatului.

— Nu înțeleg, repetă ea. A dispărut? Ce înseamnă asta?

— Nu știm unde este și ne-am gândit că ar putea fi aici.

Sarcina mea este să-i ajut pe americanii aflați în dificultate sau care au nevoie de ajutor în relațiile cu poliția locală.

Cooper își scoase haina și o puse pe braț. Anne se gândi cu ostilitate că nu-l invitase să rămână.

— *Polizei* i-au găsit portofelul. Mi s-a spus să vin aici înainte de sosirea lor pentru a fi primul care să te informeze. Și să vorbesc cu dumneata. Să văd dacă el a fost aici sau dacă știi unde este. Să te ajut să treci peste asta.

Femeia se oprise din ascultat când auzise cuvântul *portofel*.

— Unde au găsit portofelul?

— În canalul Landwehr.

Ea fu derutată.

— El a fost în Viena.

— Există confirmarea că portofelul îi aparține.

— Înțeleg. De care parte a canalului?

— Cei de la *Polizei* știu asta. În prezent, caută în apă.

Anne duse mâna la frunte, vag conștientă că respira întretăiat, apoi inima începu să-i galopeze și o cuprinse brusc amețeala. Fără să-și dea seama, se sprijinise de perete, luncând încet spre podea. Înțelegând câte nu știa, duse mâna la gură și-și atinse ochelarii care zburară cât colo.

— Doamnă Simpson!

Cooper îngenunche lângă ea, recuperându-i. Ea zâmbi.

— Sunt ok, mulțumesc.

Vru să se ridice, însă genunchiul stâng îi cedă. Cooper îi prinse brațul și o ajută să se așeze pe canapea.

— Stai aici.

Femeia îl privi fix.

— El e mort?

— A dispărut. Nu există niciun motiv pentru a trage concluzii pripite.

Ea încuviință din cap. Diplomatul părea destul de drăguț, ca un terapeut plătit să asculte, iar ea se gândi că meseria îl antrenase probabil în oferirea de minciuni liniștitoare. Minte ei sărise la situația cea mai rea, dar își îngădui să fie deschisă la părerea lui. Cooper îi explică din nou ceea ce știa și, treptat, Anne încetă să mai cedeze înaintea fricii. Proiectă optimism. Încuviință din cap față de calmul lui liniștitor și-l ascultă politicoasă. Treptat, dorința ei de a-i cere să plece se transformă în recunoștință pentru că venise.

— *Polizei* vor avea mai multe informații. Vor fi aici într-o oră, poate mai puțin.

— Înțeleg. Ea inspiră adânc. Dumneata rămâi până ajung ei?

— Pot să fac asta, da. Bănuiesc ce vor întreba. Și ce ar trebui să spui.

— Ce ar trebui să spun?

— Ceea ce știi.

Ea făcu o pauză.

— Nu știu nimic.

— Atunci asta le vei spune.

Anne aprobă din cap.

— Vrei ceai, cafea? Am foitaje proaspete.

Le cumpărase pentru Stefan, însă acum aveau să rămână nemâncate.

— De ce nu iei loc? spuse Cooper. Le pot aduce eu. Ce vrei?

El mai făcuse asta înainte, gândi femeia. Cartea lui de vizită... Încrederea lui...

— Un ceai ar fi bun.

Se ridică, dar diplomatul îi făcu semn să se așeze.

— O să mă descurc.

— Nu știi unde sunt lucrurile în bucătărie.

— O să le găsesc eu. Zahăr? Frișcă?

— Ceai negru simplu, te rog.

Cooper intră în bucătărie și Anne se simți brusc foarte singură în apartament. *Soțul ei dispăruse?* El plecase de două săptămâni, dar în tot acel timp ea nu se simțise niciodată singură. Da, Stefan plecase, însă avea să revină. Acum singurătatea o cuprinsese ca o umbră întunecată. Așteptarea era o tortură. Misterul îi otrăvea rațiunea. În ciuda lucrurilor pe care știa că nu trebuie să le facă, mintea i se umplea de gânduri îngrozitoare.

Anne se uită spre ușa apartamentului, gândindu-se că el va apărea brusc – vesel, optimist, întinzându-i cutia de bomboane de ciocolată vieneză pe care o aducea întotdeauna ca

ofrandă de pace. Își imagina zâmbetul exagerat de pe fața lui. Pasul vioi. Haina aruncată neglijent pe un scaun. Asta o cucerise – optimismul lui, spiritul, rutinele previzibile. Când intra, o lua în brațe, o săruta și zâmbea. *Bineînțeles că m-am întors. Ce-i aiureala asta? Am telefonat aseară, nu?*

Pe gresia din hol nu răsunau pași. Nicio mașină nu claxona pe stradă. Nicio voce nu striga numele femeii. Se auzea doar șuieratul ascuțit al ceainicului.

Cooper reveni cu două cești de ceai și Anne o luă pe a ei cu ambele mâini și sorbi, savurând parfumul plantelor. Nu-i fusese sete, însă băutul ceaiului era un ritual, iar ritualurile o ajutau să treacă peste zi. Diplomatul se așează vizavi, încrucșând picioarele, și-și continuă conversația. Ea îi aprecie efortul de a umple timpul cu pălăvrăgeală despre viața în Berlinul de Vest – toate detaliile superficiale ale unui taifas care nu necesita prea mult efort pentru a fi apreciat și care nu îi solicita atenția. Ascultă cu indiferență remarcile lui despre imigranții turci care se mutaseră în Kreuzberg. Inevitabil, conversația ajunsese la protestele din Berlinul de Est. Era suficient să se uite pe fereastra ei de la etajul trei pentru a vedea Zidul ce diviza orașul. Conversația lipsită de importanță o făcu pe Anne să se simtă și mai singură. Ar fi vrut să oprească întreprătorul care îl făcea să vorbească pe Cooper.

Pierdută în contemplare, nu-i auzi întrebarea.

— Scuză-mă... Ce ai întregat?

— De unde venea soțul dumitale?

— De la Viena și Praga.

Nu-și mai amintea dacă el se întorsese la Viena sau dacă venea acasă direct de la Praga.

— E acordor de pian și-l angajează orchestrele.

— Călătorește mult?

— Pianele nu vin la el.

Răspunsul ei scurt tăie întrebările incomode la care nu era pregătită să răspundă.

— Este american, nu-i așa?

Ea ezită, nesigură.

— German din RDG. Primul meu soț a fost american.

Telefonul sună, iar Cooper îi făcu semn să rămână așezată, ca să răspundă el. Femeia se surprinse dându-i ascultare și simți în clipa aceea că era doar un pion.

Se duse la fereastră, privi în direcția din care ar fi trebuit să vină Stefan de la stația Kottbusser Tor și se întrebă: *O fi leșinat într-un bar? O fi pierdut avionul?*

Închise ochii și inima începu să-i galopeze. Toate fleacurile pe care ajunsese să le cunoască despre soțul ei și pe care le detesta se înmulțeau – uitările lui, neatențiile, scuzele prea istețe și modul nepăsător în care îi respingea îngrijorările. Se simți vinovată pentru gândurile astea. Privi pe fereastră, fără să se uite la nimic. *Cum poate să dispară pur și simplu cineva?*

Depășind șocul și ținând în frâu îngrijorarea, încercă să gândească în mod calm. Stefan venea acasă după o săptămână de muncă la Viena. Se adăugase și Praga. O săptămână se transformase în două. Convorbirea lor din seara precedentă fusese normală.

— Vorbim când ajung acasă, spuse el. Fă rezervări pentru cină.

Rostise numele restaurantului lor preferat. Păruse stresat, dar așa fusese de multe ori când sunase din deplasări și, ca întotdeauna, terminase convorbirea spunând că-i era dor de ea. O iubea. După care misterul preluase controlul. Canalul Landwehr nu era pe drumul lui spre casă de la aeroportul Tegel.

— Anne?